

The Shogun's Queen

Lesley Downer

Copyright © 2016 Lesley Downer

Ediție publicată pentru prima dată în Marea Britanie în 2016
de Bantam Press, un imprint al Transworld Publishers.

Lesley Downer și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei cărți.

Aceasta este o operă de ficțiune și, cu excepția cazurilor în care
sunt descrise evenimente istorice, orice asemănare cu persoane reale,
în viață sau decedate este pur întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Regina din umbră

Lesley Downer

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOWNER, LESLEY

Regina din umbră / Lesley Downer

trad.: Daniela Truția – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3025-4

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LESLEY DOWNER

Regina din umbră

Traducere din limba engleză

Daniela Truția

Pentru Arthur

*Hana no iro wa
Utsurinikeri na
Itazura ni
Waga mi yo ni furu*

Cad florile de cireș și-și pierd culoarea
În lunga ploaie a timpului
Tot așa
Vârsta îmi fură frumusețea, în timp
ce zadarnic

Nagame seshi ma ni

Privesc cum îmi trece viața.

Ono no Komachi, poetă din secolul IX d.Hr.

Ce oraș era Edo (actualul Tokyo) în zilele shogunului! Mărețul și vastul oraș era ticsit de soldați în armură, unii dintre ei făcând parte din suita unor nobili, alții ronini, desperados care renunțaseră să mai aparțină unui clan și duceau o viață aspră pe cont propriu, gata să tragă sabia la cea mai mică provocare sau chiar în lipsa ei... Închid ochii și văd imagini pitorești cu războinici în armură purtând coifuri cu creastă și viziere cu mustați înspăimântătoare, procesiuni de nobili puternici cu suitele lor mărșăluind pe străzile mărginite de chiparoși ale Tokaido, „Drumul Mării de Răsărit“.

Algernon Mitford, secretar adjunct al
Legăției britanice în Japonia (1866–1870)

*Fregata americană cu aburi Susquehanna
În largul coastei japoneze*

Maiestății Sale Imperiale, Împăratul Japoniei

Subsemnatul, comandant-șef al tuturor forțelor navale ale Statelor Unite staționate în Indiile de Est, China și Marea Japoniei, am fost trimis de guvernul meu în misiune amicală...

Comandant Matthew C. Perry către Maiestatea Sa
Imperială, Împăratul Japoniei, 7 iulie 1853

PREZENTAREA PERSONAJELOR (* indică faptul că au existat în realitate)

*Atsu, cunoscută în copilărie sub numele de Okatsu, mai târziu Prințesa Imperială Sumiko din Casa Fujiwara și Midai¹, apoi Doamna Tensho-in

KYUSHU

- *Tadataké Shimazu, Senior de Ibusuki, tatăl lui Atsu
- * Mama lui Atsu, Soția Numărul Unu
- * Fratele lui Atsu
- Haru, camerista lui Atsu
- * Kaneshigé Kimotsuki, mai târziu Seniorul Tatewaki Komatsu, tânăr slujbaş pe domeniul Satsuma
- * Takamori Saigo, tânăr slujbaş pe domeniul Satsuma
- * Seniorul Nariakira Shimazu, Prinț de Satsuma
- * Prințesa Teru, fiica lui
- * Seniorul Narioki Shimazu, tatăl lui
- * Doamna Yura, concubina tatălui
- * Seniorul Hisamitsu Shimazu, fratele vitreg al Seniorului Nariakira și fiul doamnei Yura
- * Toshikyo, pajul Seniorului Nariakira
- * Komin Kawamoto, slujitor care lucrează la dagherotip
- * Koan Matsuki, slujitor care lucrează la dagherotip
- Bătrâna Maki, prima doamnă de onoare din Castelul Cocorului
- Doamna Umé, concubina Seniorului Nariakira
- Doamna Také, concubina Seniorului Nariakira
- Servitori, concubine, doamne de onoare

¹ Soția oficială a shogunului (n.tr.)

MIYAKO (Capitala Imperială, Kyoto din ziua de azi)

- * Împăratul Komei, cunoscut sub numele de Fiul Cerului
- * Prințul Konoé din Casa Fujiwara
- * Prințesa Konoé din Casa Fujiwara
- * Doamna Ikushima, prima doamnă de onoare și sfătuitoare a lui Atsu

EDO (Tokio din ziua de azi)

- * Iesada Tokugawa, zis și Masa, al treisprezecelea shogun
 - * Ieyoshi Tokugawa, al doisprezecelea shogun, tatăl lui Iesada
 - * Yoshitomi Tokugawa, zis și Yoshi, Senior de Kii
 - * Lord Keiki din Casa Hitotsubashi
 - * „Dragonul cel Rău din Mito“, Nariaki Tokugawa, Senior de Mito, tatăl Seniorului Keiki
 - * Seniorul Abé – Prim-ministrul Masahiro Abé, Înalt Consilier al Shogunatului Tokugawa, 1845–1855
 - * Seniorul Hotta – Prim-ministrul Masamuné Hotta, Înalt Consilier al shogunatului Tokugawa, 1855–1858
 - * Regentul Ii – Naosuké Ii, Înalt demnitar al shogunatului Tokugawa, 1858–1860
 - * Guvernatorul Inoué al orașului Shimoda
 - * Guvernatorul Nakamura al orașului Shimoda
- Membri ai Consiliului de Stat

PALATUL FEMEILOR (Marele Interior)

- * Doamna Honju-in, mama lui Iesada, văduva răposatului shogun
 - * Doamna Shiga, cunoscută și sub numele de Oshiga, concubina lui Iesada
 - * Doamna Tsuyu, concubina Seniorului Ieyoshi, tatăl lui Iesada
- Prima doamnă de onoare Anekoji
Prima doamnă de onoare Omasé
Doamna Hana, doamnă de onoare în Marele Interior
Doamna Maru, doamnă de onoare în Marele Interior

Yasu, camerista lui Atsu, care o însoțește la Edo
Chiyo, camerista lui Atsu, care o însoțește la Edo

Doctorul Taki
Doctorul Moriyama

Doamne de onoare, preoți, doamne de rang inferior, bufoni pitici, concubine ale shogunilor precedenți, servitori la baie, șeful tâmplarilor, tâmplari, gărzii ale palatului, slujitori la bărci

- * Prințesa Tadaki, prima soție a lui Iesada (decedată)
- * Doamna Hideko, a doua soție a lui Iesada (decedată)

STRĂINI

- * Townsend Harris, Consul General al Statelor Unite ale Americii
- * Hendrick Heusken, secretarul și interpretul său olandez

PREAMBUL

*Anul Câinelui, al treilea an din era Kaei, an de metal yang
(Februarie 1850–ianuarie 1851)*

În Japonia este pace de aproape două sute cincizeci de ani, de când Ieyasu Tokugawa a unificat țara în 1603, luându-și titlul de shogun – Marele General Învingător al Barbarilor. Urmașul său, Ieyoshi, al doisprezecelea shogun, acum în vârstă de cincizeci și șapte de ani, guvernează cu sprijinul unui consiliu de miniștri, din castelul său aflat în strălucitorul oraș Edo din partea de răsărit a țării. În capitala oficială, Miyako, un alt personaj trăiește ferit de ochii lumii în palatul lui, ajuns o ruină: împăratul. El nu are putere propriu-zisă, ci îndeplinește doar îndatoriri religioase. Își trece zilele conducând ritualuri menite să înduplece zeii, să asigure recolte bogate și să mențină Japonia sănătoasă și în siguranță.

Japonia este formată din vreo 260 de principate, fiecare cu propriul daimyo – senior și șef de clan – și cu propria armată. Fiecare

se bucură de o oarecare autonomie, însă toate se află sub autoritatea shogunului. „Seniorii de casă”, acei daimyo care au luptat de partea shogunului în 1603, în marea bătălie care a pus capăt anilor de război civil, își au domeniile mai ales în partea de nord și de est a țării și dețin frâiele puterii. „Seniorii din afara casei”, care au luptat împotriva shogunului, își au pământurile îndeosebi în sud și în vest. Vestit între aceștia este Prințul de Satsuma, putred de bogat, care domnește peste unul dintre cele mai puternice domenii din capătul sud-vestic al țării.

Pe aceste domenii mai are loc din când în când câte o luptă pentru putere. Și totuși, prin acest sistem, Japonia și-a păstrat pacea și stabilitatea vreme de aproape două sute cincizeci de ani, răstimp în care și-a dezvoltat o cultură fabuloasă.

În cea mai mare parte a acestei perioade străinilor li s-a interzis în bună măsură să pună piciorul în Japonia. Comercianții chinezi vin și pleacă, există și o colonie restrânsă de vreo douăzeci de negustori olandezi, toți bărbați, care trăiesc pe o insulă artificială din dreptul orașului Nagasaki. Aproape în fiecare an, o corabie olandeză sosește cu mărfuri de vânzare și încarcă alte mărfuri pentru export. Asta se întâmplă o singură dată pe an. Nici un alt străin, și cu siguranță nici un occidental, nu are voie să se apropie de această țară la bordul unei corăbii, iar cei care îndrăznesc sunt alungați. Orice japonezi naufragiați pe pământ străin își pierd dreptul de a se întoarce în țară, sub amenințarea pedepsei cu moartea, deși în ultimii ani acest edict s-a aplicat cu ceva mai puțină strictețe.

Există însă umbre care planează asupra acestei stabilități precare, corăbii profilate la orizont, gata să invadeze țara, națiuni dornice să pună mâna pe ceea ce își închipuie a fi fabuloasele bogății ale Japoniei. Iar acum, când cel de al treilea an al erei Kaei se apropie de sfârșit, nimeni nu mai îndrăznește să-și închipuie că viața va continua la nesfârșit ca mai înainte...

Prolog

*A treia zi din luna a douăsprezecea, Anul Câinelui, Kaei 3
(15 ianuarie 1851): Castelul Cocorului, Kagoshima, pe domeniul
Satsuma*

– Stai! Cine-i acolo?

Făclii licăresc în jurul pereților de lemn ai palanchinului. Se aude tropăit de picioare, zăngănit de metal lovit de pietre.

Palanchinul e lăsat la pământ cu o bufnitură.

Înăuntrul lui e beznă, afară de firul de lumină care răzbate în jurul ușii. Călătoarea își privește mâinile micuțe și albe, frământându-le temătoare. A plecat de acasă la cântatul cocoșilor și acum soarele a asfințit de mult. A stat înghesuită toată ziua în această cutie de lemn, cu picioarele strânse sub ea, aruncată de colo-colo, după cum se mișcau umerii cărătorilor. Frigul a pătruns-o până la oase, e frântă de oboseală, dar ar prefera să rămână pentru totdeauna în acest mizerabil mijloc de transport, cu mirosul lui greșos de lac de lemn, decât să coboare și să dea ochii cu acești bărbați ostili.

Strigătele guturale încă îi răsună în minte. Simte în nări miros de fum și de seu, aude cum trosnesc flăcările făcliilor.

Își ia inima în dinți, își aranjează părul, își netezește poalele kimonoului teribil de șifonat. Până acum n-a fost niciodată plecată departe de casă. Se întreabă ce se va întâmpla când ușa palanchinului se va da deoparte, ce vor face acești străjeri – presupune că sunt străjeri – când vor descoperi cine este și ce caută acolo.

Răsufliă adânc, încercând să-și potolească bătăile inimii.

– Numele meu este Okatsu și sunt fiica lui Tadataké Shimazu, seniorul de Ibusuki, spune ea cât poate de clar și de limpede.

Vocea îi răsună ascuțit și tremurat în aerul nopții. Ultimul lucru pe care și-l dorește este ca acești oameni să-și dea seama că are doar paisprezece ani sau, mai rău, că-i este frică.

— Am o scrisoare pentru Înălțimea Sa, adaugă ea pe un ton pe care îl vrea cât mai ferm.

Străjerii trag aer printre dinți și se sfătuiesc între ei în șoaptă.

— Dacă Domnia Voastră ar fi atât de bună încât să ne dea scrisoarea, vă asigurăm că va ajunge la Înălțimea Sa, spune cineva pe un ton politic, care se vrea convingător.

— Mi s-a cerut s-o înmânez eu însămi Înălțimii Sale, insistă ea cu tărie.

Își repetase aceste vorbe iar și iar pe durata lungii ei călătorii.

— Misiunea mea este ca Înălțimea Sa, și numai el, să deschidă scrisoarea. Cer să fiu dusă în fața Înălțimii Sale.

— Iertare, Domnia Voastră. Avem ordin să-i cercetăm pe toți străinii înainte de a le îngădui să intre în Palat.

Ușa palanchinului se zgâlțâie, apoi se dă deoparte, înainte ca ea să apuce să mai scoată vreun cuvânt. Chipuri se ivesc din beznă, hidoase în lumina torțelor, ca niște demoni. Fata clipește, orbită de lumina apărută brusc.

Străjerii fac ochii mari. Se lasă o tăcere lungă, apoi toți respiră.

— Ia te uită, ca să vezi! exclamă unul, clătinând din cap. O copilă!

— Și încă ce frumoasă! spune un altul.

Fețele și torțele se strâng în jurul ei. Afară suieră un vânt rece.

Fata se trage înapoi. În genunchi, îngropată între perne, se simte mică și vulnerabilă. Își amintește că e fiica unui senior. Își îndreaptă spatele.

— Cer să fiu dusă în fața Înălțimii Sale, se răstește ea cu toată demnitatea pe care reușește s-o adune în glas.

Străjerii bombăne, se dau deoparte și ușa palanchinului se închide. Fata rămâne iarăși cufundată în întuneric. Pașii se retrag în curte, bastoanele se aud lovind în piatra de pavaj. Ea își mușcă buza. O vor aresta, o vor închide, o vor lua ostatică? Tatăl ei și Înălțimea Sa sunt dușmani înverșunați. Străjerii ar putea bănuși că-i vorba de o capcană, că planul ei e să-l asasineze pe Înălțimea Sa, că scrisoarea e otrăvită.

Își strânge degetele în jurul mânerului pumnalului. Ca toate femeile din casta samurailor, își ține în permanență pumnalul ascuns în kimono și știe cum să-l folosească, știe să se lupte la nevoie sau, în caz că e capturată, știe cum să-și ia viața.

În timp ce înainta pe drumul care șerpuia de-a lungul coastei, moțâind în palanchin, încercase să nu se gândească la evenimentele care o determinaseră să-și lase în urmă casa liniștită din Ibusuki, orașul așezat pe malul mării, în această noapte geroasă de iarnă

și să ajungă în fața porților impunătoare ale Castelului Cocorului din orașul Kagoshima. Îi revin în minte imagini — întruniri, voci ridicate, uși trântite la ceas târziu de noapte.

Strânge pleoapele până la durere, amintindu-și acea cumplită zi când soldații veniseră să-i aresteze tatăl, strigând și lovind cu ciomegele în poartă. Tatăl ei avusese noroc, rămăsese arestat în propria locuință, dar câțiva dintre prietenii lui fuseseră exilați, iar doi, executați. La gândul acesta, Okatsu clipește ca să-și rețină lacrimile.

Dar ce urmase fusese și mai rău. Cel mai bun prieten al tatălui ei, un unchi multiubit, primise ordin să se sinucidă conform ritualului, iar tatălui ei i se poruncise să-i fie martor. Lui Okatsu îi vine în minte chipul tatălui ei când se înapoiase acasă în seara aceea, cu umerii gârboviți. Adusese cu el cămașa albă a unchiului, plină de sânge înche-gat. Adunase întreaga familie și ridicase cămașa, ca s-o vadă toată lumea. Glasul lui aspru și răgușit îi răsună și acum în urechi:

— Uitați-vă bine, nu vă feriți privirea, abia reușise el să articuleze. Iată prețul dreptății și al loialității.

„Dreptate și loialitate“...

Nimeni nu spune nimic femeilor și mai ales nu unei copile de paisprezece ani, dar ea înțelesese că se duce o luptă pentru putere între Înălțimea Sa, bătrânul Prinț de Satsuma și vărul tatălui ei, Seniorul Nariakira, fiul Înălțimii Sale. Seniorul Nariakira este unchiul preferat al lui Okatsu și cel mai fidel aliat al tatălui ei. Nu există nici o îndoială de partea cui sunt Okatsu și familia ei.

Se foiește și se strâmbă de durere pe măsură ce sângele reîncepe să-i circule prin picioarele amorțite de atâta stat în genunchi.

Au trecut câteva luni de la noaptea aceea îngrozitoare. Frunzele de arțar au căzut și pe pământ s-a așternut o pulbere albă de zăpadă. Pe urmă, chiar ieri, mama ei venise s-o vadă. Okatsu era la ea în cameră, aplecată asupra cărților. Mama o luase deoparte. Chipul ei elegant era palid și supt. Avea o însărcinare pentru ea, îi spusese pe un ton șovăielnic. Urma să meargă la Castelul Cocorului, sediul Înălțimii Sale, Prințul de Satsuma, ca să-i ducă o scrisoare.

Okatsu fusese șocată că propria mamă o trimitea în gura lupului, în tabăra vrăjmașă. Dar când voise să-i pună o întrebare, mama ridica un deget.

— Nici un cuvânt, spusese ea.

Okatsu înțelesese. Cu cât i se spunea mai puțin, cu atât mai puțin ar fi destăinuit dacă ar fi fost prinsă și torturată. Își îndreptase spatele, mândră că i se încredința o misiune atât de importantă.

– Am încredere în tine, Okatsu-san, îi spusese mama ei, înmânându-i o cutie în care se găsea un sul de hârtie. Știu că ai să faci tot ce depinde de tine.

Okatsu nu se așteptase să vadă lacrimi în ochii mamei sale, care era o ființă atât de mândră. În zorii zilei, când suise în palanchin, toți ai casei se aliniaseră s-o conducă la plecare. Chiar tatăl și frații ei erau acolo ca să-i ureze drum bun, de parcă n-ar fi fost siguri că o vor mai revedea vreodată.

Se aud pași pe lângă palanchin. Străjerii. Tânăra doamnă poate intra, dar va trebui să-și lase afară însoțitorii și gărzile care au venit cu ea de la Ibusuki. Slujitorii duc palanchinul până în sala mare de la intrarea în castel. Aici fata își întinde delicat picioarele, întâi unul, apoi pe celălalt, și pășește pe coridorul întunecat.

Un grup de femei cu chipuri severe se ivesc pe neașteptate din umbre, răspândind în jur miros de mușgeai. O apucă de coate și o împing pe coridorul lung până într-o încăpere laterală. Murmurând între ele, îi scot chimonourile grele, lăsând-o goală și tremurând de frig. Fata strânge din dinți, silindu-se să nu se clintească în timp ce ele își vâră degetele osoase prin toate cotloanele trupului ei firav de paisprezece ani. Își aduce aminte că e os de samurai. Nu trebuie să-și facă familia de rușine, nu trebuie să arate nici cea mai vagă umbră de umilire sau de teamă. Femeile îi iau pumnalul, îi scot acele din păr și părul ei se revarsă în valuri negre și strălucitoare, învăluindu-i trupul gol. Femeile o verifică, nu cumva să mai aibă asupra ei și alte obiecte ascuțite, apoi îi poruncesc cu asprime să se îmbrace și-i dau o panglică să-și prindă părul negru.

Paznici cu torțe care ard cu flăcări galbene și uriașe îi deschid drumul printr-un labirint de coridoare întunecoase.

Okatsu îi urmează, șocată de lipsa de ceremonie. Se așteptase să fie însoțită de un șambelan sau măcar de o cameristă. Pașii lor stănesc ecouri pe podelele de lemn, pânze de păianjen atârna de tocurile ușilor. Deasupra capului ei pereții se topecs în beznă. Bărbați înarmați până în dinți stau de o parte și de alta a coridorului, privind-o în tăcere. Ea ține cu amândouă mâinile prețioasa cutie în care se află sulul de hârtie și pășește cu îndrăzneală, ținându-și capul plecat cu modestie, dar inima ei bate să-i spargă pieptul. Fiecare pas o duce mai aproape de vizuina dragonului, unde trebuie să se confrunte cu dușmanul, bătrânul senior.

Ajung într-o încăpere care miroase a ceară de lumânări, fum de tutun și praf. Fără să-i anunțe cineva numele, gărzile o împing înăuntru fără menajamente și ușa se închide cu o bufnitură în urma ei.

Okatsu privește cu uimire în jurul său. Colțurile camerei sunt luminate de lumânări înfipite în sfeșnice înalte de aur. De jur împrejurul pereților stau în genunchi slujitori și paznici.

Răsună o tuse șuierătoare. În celălalt capăt al încăperii, un bătrân stă chircit pe o platformă, aducând cu o broască râioasă. Capul lui se ițește dintre faldurile de brocart ale veșmântului. Își trece limba peste buzele groase și crăpate, fixând-o cu ochii pe jumătate îngropați între ridurile feței. Okatsu n-a văzut niciodată un om atât de cărunț, de ridat și de fâlcos. Deci acesta este Înălțimea Sa, Prințul de Satsuma, tiranul care a poruncit arestarea tatălui ei și moartea unchiului.

Fata ingenunchează, cu fața la pământ. Când ridică ochii, citește pe chipul lui pofta cărnii. Simte un fior rece pe șira spinării.

Gura lui se încrețește într-un zâmbet.

– Ia te uită. Ce avem noi aici? rostește el cu glas subțire, uscat și tremurat. Un dar, nu-i așa? O ofertă de pace de la supusul și ruda mea cea pornită pe căi rele, Tadataké? Foarte bine. Mi-a făcut destule necazuri.

Se apleacă în față, cu pielea flască a gâtului tremurând, cu ochii îngustați ca două tăieturi.

– Și ce făptură frumoșică! adaugă el, cu un zâmbet obscen. Ce piele albă și moale! O păpușică perfectă! Cine ar fi crezut că fiul cel urât al vărului meu ar putea zămisli așa o frumusețe? Este un dar cât se poate de acceptabil.

Își linge buzele.

Okatsu își îndreaptă spatele, tremurând de indignare. Chiar dacă e stăpânul și seniorul ei, cum îndrăznește s-o trateze cu atâta lipsă de respect?

– Dacă îmi îngăduiți, Înălțimea Voastră, spune ea, străduindu-se să-și ascundă tremurul din glas. Ați fost greșit informat. Sunt doar un mesager. Am o scrisoare pentru Înălțimea Voastră.

– Nu zău, o scrisoare? Nu-ți fie teamă. Adu-o încoace. Arată-mi-o.

Ea înaintează în genunchi spre bătrân și-i întinde sulul de hârtie cu amândouă mâinile. Prin mătasea grea a chimonoului simte tatami-ul sub picioare rece ca gheața. Îi vine în nări răsuflarea bătrânului și-l aude respirând șuierător. Seniorul nu-și ia ochii de la ea.

– Să văd, rostește apăsător.

Întinde o mână, îi apucă încheietura cu degetele lui groase și o trage spre el cu putere. Luată prin surprindere, fata își pierde echilibrul. Picioarele îi zboară în sus, poalele chimonoului se desfac într-o parte și în alta și Okatsu se prăvălește la podea cu fața în jos.

Roșie ca racul de rușine, încearcă să se ridice, dar nu apucă să facă vreo mișcare că bătrânul e deasupra ei. Corpul lui fleșcăit o apasă la podea, răsuflarea lui fierbinte îi șuieră în urechi. O pipăie cu degetele, o ciupește de fese, îi strânge talia, îi caută sânii abia înmuguriți.

Fata simte că se sufocă. Se zvârcolește disperată în toate direcțiile, încercând să scape. Își simte obrazul strivit de tatami. Își răsucesce capul într-o parte și aruncă o privire spre slujitorii și paznicii care se înșiruie de-a lungul pereților, cu figuri inexpressive. Toți își feresc privirea. Își dă seama, șocată și deznădăduită, că nimeni n-o va ajuta. Nimeni nu va îndrăzni să riște să abată mânia Seniorului asupra sa, luând atitudine. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu o fetiță agasantă, trimisă spre distracția Înălțimii Sale. E pe cont propriu. E singură.

Bătrânul îi saltă poalele chimonoului și-i depărtează picioarele. Ea simte aerul rece izbindu-i picioarele dezvelite în clipa când bătrânul își face loc între ele. Se luptă să respire sub greutatea lui.

E școlită în arte marțiale. Se întreabă dacă să îndrăznească să se lupte ca să-l dea deoparte. Dar e seniorul și stăpânul ei. Nu are voie să se împotrivescă vrerii lui. E șocată și îngrozită de felul în care se comportă seniorul ei.

Își eliberează o mână, se saltă puțin și încearcă să-l răstoarne într-o parte. Aude fâșâitul mătăsii când el îi rupe poalele chimonoului.

– Stăpâne, gâfâie fata.

Glasul ei e un suspin. Răsufă adânc și strigă cât o țin puterile:

– Te rog. Oprește-te! Te rog, dă-mi drumul! Te înjosești!

El tresare. Se așterne o tăcere absolută.

– Mă înjosesc? îi aude vorba șuierătoare. Mă înjosesc? Nu-i o onoare pentru tine, fato? Sunt stăpânul tău. Cum îndrăznești să te împotrivești voinței mele?

Ea vrea să-i răspundă, dar în clipa aceea ușa se dă la o parte. În încăpere năvălește un miros atotputernic de parfum și pudră de obraz.

– Nari-sama! răsună un glas ascuțit de femeie.

Bătrânul o împinge pe Okatsu într-o parte și se ridică repede în genunchi, gâfâind.

Okatsu se străduiește să-și regăsească suflul. Se așază în capul oaselor și-și șterge fața cu mâinile tremurânde. Își netezește părul și-și scutură poalele chimonoului. În viața ei nu a fost umilită în asemenea hal. Se întoarce spre femeie și o apucă disperarea. Trebuie să fie doamna Yura, prima concubină a Înălțimii Sale.

Se spune că e atât de frumoasă că nici un bărbat nu-i rezistă. Okatsu a auzit că femeia practică magia neagră, că l-a vrăjit pe bătrânul senior și că a ucis pe oricine i-a stat în cale. Se vorbește că ar fi pus să fie omorâți copiii Seniorului Nariakira, astfel încât bastardul ei să moștenească principatul în locul moștenitorului de drept, Seniorul Nariakira.

Femeia e îmbrăcată într-un chimonou de mătase în culori strălucitoare, cu poalele brodate cu un model bogat, înfățișând pini, bambuși și zăpadă. Chipul ei oval și delicat, acoperit de un strat gros de pudră, lucește ademenitor în lumina lumânărilor, în schimb, ochii încondeiați cu negru și care o fulgeră din priviri pe Okatsu sunt reci ca gheața. Părul ei parfumat e prins într-un coc lucios, fixat cu piepteni din carapace de țestoasă și ace de păr cu nestemate. Când deschide buzele roșii ca sângele ca să vorbească, dinții vopsiți în negru îi preschimbă gura într-un hău fără fund. E mult mai înspăimântătoare decât bătrânul.

– Credeai că am să te las singur cu vreo târfă? mârâie ea.

Vorbește cu accentul unei fiice de tâmplar din Satsuma, nicidecum ca o doamnă de rang mare.

Okatsu încă mai tremură.

– Nu sunt o târfă! strigă ea indignată. Sunt Okatsu, fiica seniorului Tadataké din Ibusuki.

Înălțimea Sa se înapoiază clătînându-se pe platformă și se așază pe perna de brocart, cu picioarele sub el, netezindu-și șuvițele cărunte și date cu ulei cu mâna plină de pete hepatice. E roșu și umflat la față. Gâfâie zgomotos.

– Așa deci, Nari-sama. Cum plec de acasă...

Doamna Yura îl lovește cu evantaiul peste încheieturile groase ale degetelor.

– Sunt mesager. Am o scrisoare, insistă Okatsu.

Concubina o fulgeră cu o privire de gheață.

– Ce prostie! exclamă ea, scuturând din cap. Ce rost are venirea ta aici?

Okatsu se uită în jurul ei, căutând din priviri cutia cu scrisoarea. A alunecat pe podea. Okatsu o ridică și i-o întinde bătrânului.